

forudsætte, at vore Landmænd forlængst kender. De findes i overordentlig stor Udstrækning, men det vil ikke hjælpe at sende Landmændene en Bog med Afbildninger. Der maa ganske andre Forholdsregler til.

Jeg vil endnu paa dette Budget — jeg tager kun nogle Poster fra tredie Behandling — henlede Opmærksomheden paa, at der er genopvaagnet en Række Bevillinger, der var hensovet i Henhold til Finanslovkommissionens Forslag. Vi strøg dem i Fjor, men i Aar vaagner de fra de døde, nogle af dem endog med fornyet Kraft, med større Beløb, end de havde, inden de blev satte ud eller nedsatte. Det er jo et Perspektiv, der ikke er meget tiltalende, at vi nu efterhaanden skal have disse i sin Tid med modig Haand strøgne Bevillinger til adskillige Foranstaltninger, som Finanslovkommissionen mente kunde spares, op igen og endda paa visse Punkter faa dem med større Beløb end tidligere.

Jeg har nu nævnt nogle af de ved tredie Behandling foreslaaede og vedtagne Bevillinger, som man efter min Mening maa være berettiget til at se kritisk paa. De viser især, at visse af Regeringens Medlemmer ikke har været besjælede af noget stærkt Ønske om at foregaa med det gode Eksempel og ikke i nogen særlig Grad har været nøjeregnende for at opretholde den Balance, der dog endnu var til Stede ved Slutningen af anden Behandling i Folketinget. Jeg vil sige, at vort Parti — og jeg vilde ønske, det ogsaa kunde gælde de andre Partier her i Salen — foretrækker at ihukomme den højtærede Konseilspræsidents Udtalelser, da han første Gang tog Ordet i det andet Ting, efter at han havde indtaget sin høje Stilling. Han sagde da: „Vi skylder hverandre at hjælpes ad for at tilvejebringe Balance i vor Statshusholdning“. Hvis de ærede Fagministre havde fulgt denne Anvisning, tror jeg ikke, vi i Dag havde staaet overfor et Finanslovsforslag, som viser Underskud.

I Tilslutning til mine Udtalelser om de gode Vilkaar, under hvilke vi i de seneste Aar har levet, og under hvilke vi efter nogles Mening endnu lever, vil jeg gerne, inden jeg slutter, gøre nogle Bemærkninger, blandt andet fordi de ogsaa

staar i ikke ringe Sammenhæng med Finansloven, men især for at værgø mig imod, at jeg skulde have tænkt eller udtalt mig for optimistisk angaaende disse Vilkaar. Det, der er rigtigt, er jo, at Landbruget i Henseende til Høsten ikke har haft Grund til at være utilfreds i de sidste Aar, at vor Industri i 1912 har været i en meget tilfredsstillende Fremgang, og at vor Skibsfart endog har været meget indbringende — jeg regner, at der alene gennem vor Dampskibsfart i det forløbne Aar er kommet omkring 50 Mill. Kr. til os fra Udlandet. Men paa den anden Side har vi dyre Tider, disse følges jo gerne med Højkonjunkturer. Og de føles af mange Mennesker, især af dem, der har faste Indtægter, og som samtidig ogsaa har faaet deres Del af de forhøjede Skatter og Afgifter. Betænkelig er den senest offentliggjorte store Tilbagegang i vor Handelsbalance. Denne havde i et Par Aar vist en tilfredsstillende Fremgang, fra et Punkt, hvor den maatte kaldes særlig utilfredsstillende, men i 1912 er der kommet et meget betænkeligt Tilbagefald paa 60 til 70 Mill. Kr., og det er jo ikke en Faktor, man er berettiget til at se bort fra. At denne Tilbagegang delvis maa tilskrives Prisforhøjelsen paa Udlandets Varer og paa Fragten hertil, er sikkert nok, men det er ikke usandsynligt, at de har Ret, som paastaar, at Grunden dertil ogsaa maa søges i et tiltagende Forbrug af udenlandske Luksusvarer, og ogsaa Hensende maa man have Lov til at henlede Opmærksomheden herpaa. Den ugunstige Handelsbalance har nemlig haft til Følge, at vi har en overmaade slet Betalingsbalance til Udlandet for nærværende Tid. Vi maa sende Penge til Udlandet, fordi vi til Udligning kun har ganske ringe Tilgodehavender, trods vor mange Hundrede Millioners Landbrugseksport. Dette bevirker, at Valutakurserne er saa høje, at de betyder en Disagio for vore danske Kroner. Uagtet den noterede Kurs for Reichsmark, for at tage den, som den er i Øjeblikket, er saa høj som 89 Kr. 30 Øre for 100 Reichsmark, er den dog alligevel at betegne som nominal. Det er jo givet, at stærke — jeg tør næsten sige patriotiske — Kræfter virker for, at denne Valutakurs ikke er endnu højere, for nem-